

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

25. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

26. ČERVNA 2022

Z obsahu:

**Stáří jako pramen
lehkomyslné mladosti**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 16. března 2022,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

**Svatý Romuald
z Camaldoli**
Libor Rösner
- strana 4 -

**Z dopisů
sv. Františka Saleského
sv. Janě Františce
de Chantal (19)**
- strana 6 -

**Nechte děti přicházet
ke mně, nebraňte jim...**
- strana 7 -

**Malá Nellie
od svatého Boha**
- strana 8 -

**Marxismus
a neomarxismus (4)**
Grzegorz Kucharczyk
- strana 9 -

**Pyšel, Příbyslavice,
Dobrá Voda u Kdousova -
Panna Maria na Třebíčsku**
Petr Bobek
- strana 10 -

Bartolomé Esteban Murillo (1617-1682): Jan Křtitel (vpravo) s dítětem Ježíšem

Stáří jako pramen lehkomyšlné mladosti

Katecheze papeže Františka při generální audienci 16. března 2022, Řím, aula Pavla VI.

Když Hospodin viděl, že mnoho je lidské špatnosti na zemi a že veškeré myšlení a snažení jejich srdce stále jen směřuje ke zlému, litoval Hospodin, že udělal lidi na zemi, a velmi se zarmoutil. Řekl: „Zahubím lidi, které jsem stvořil, z povrchu země: s lidmi i dobyt看, lezoucí havěť i nebeské ptačtvo. Mrzí mě, že jsem je udělal.“ Noe však našel milost v Hospodinových očích. (Gn 6,5-8)

Biblický příběh nám symbolickým jazykem své doby vypráví cosi ohromujícího: Boha natolik roztrpčila lidská nepravost, která se rozmohla jako normální životní styl, že považoval stvoření lidí za omyl a rozhodl se je vyhladit. Bylo to radikální řešení, které

mohlo být paradoxním rubem k milosrdenství, protože by již neexistovali lidští tvorové, dějiny, soud ani zavržení a mnohé oběti, předurčené k rozkladu, násilí, nespravedlnosti by byly provždy ušetřeny.

Nestává se někdy též nám, když nás zmáhá pocit bezmoci vůči zlu, anebo ma-

lomyslníme kvůli poslům neblahých zpráv, že se domníváme, jak by bylo lepší vůbec se nenarodit? Máme snad důvěřovat některým nedávným teoriím, které označují lidský druh v životě naší planety za evoluční škodu? Je vše negativní? Nikoli.

Jsme skutečně pod tlakem a vlivem protichůdných podnětů, které v nás vyvolávají zmatek. Na jedné straně sršíme optimismem z věčného mládí, zažehnutého neobyčejným technickým pokrokem, který před námi vykresluje budoucnost

Pokračování na str. 13

Je to svatý Bůh, Pán Ježíš, který skrze svatou Hostii přichází na náš jazyk a zároveň vchází do našeho srdce. Vždy vědomi si této skutečnosti přistupujme ke svatému přijímání. Necht' nikdy nezapomeneme na to, že do nás vstupuje Trojjediný Bůh, který si chce v našich srdcích zbudovat svůj příbytek. Bůh, jehož láska k nám projevená až do krajnosti na dřevě kříže je víc než dostatečná k tomu, abychom ho milovali nade vše. Ale dokonalost a nadpřirozená, lidskými smysly zcela uchopitelná velikost Boží lásky šla ještě dále: On, jediný skutečný Pán veškerenstva, vstupuje svátostně do těla svého ubohého tvora, který mu tak často za jeho dobrotu oplácí neúctou a neláskou. Lidská bolest nad zklamáním z nevděku, ba mnohdy i velké zloby nejbližších, ačkoliv pro ně člověk udělal to nejlepší, co mohl, je jen chabým přirovnáním k bolesti Boha, jehož Božské Srdce je zraňováno lidskou pýchou, lhostejností, ba dokonce i nepřátelstvím. A to tím více, když se Bůh bezbranně vydává ve svatém přijímání, aby člověka posílil duchovně i tělesně. Vždyť přijímání eucharistického Krista je nejmocnějším prostředkem „k osvobození od každodenních chyb a k ochraně před těžkými hříchy“ – zdůrazňoval svatý papež Pius X. (str. 7) Je-li takto vyjádřená Boží láska přijata bez patřičné odezvy, úcty, nebo snad i odmítnuta, jistě chápeme, že i bolest nad tímto jednáním konkrétního člověka je nadpřirozená. Neboť:

Editorial

Kdo pochopí lásku a myšlení Pána Boha, Otce Syna? (srov. Řím 11,34)

V úvodu nás inspirovala slova malé Nellie od svatého Boha. (str. 8) Vyznání víry čtyřletého děvčátka v živého Pána Ježíše přítomného ve Svátosti oltářní zahanbuje nás, dospělé, kteří mnohdy přistupujeme ke stolu Páně, aniž bychom si hlouběji uvědomili, koho budeme přijímat do svých úst, do svých srdcí. A pokud jsme si toho vědomi, dá se očekávat, že naše pyšné já, podle něhož se točí svět, před Králem celého vesmíru – i našich srdcí – padne na kolena, aby vyjádřilo pokornou úctu, která Pánu Bohu právem přísluší. Malá Nellie v tom není sama: známe mnoho jiných dětských duší, které ve své čistotě plně chápaly, kým je Bůh a kdo vstupuje do jejich srdce ve svatém přijímání. Neměli bychom spíše my, kteří jsme již tolikrát v životě zakusili Boží lásku, milosrdenství, velikost a požehnání, být těmi, kdo dávají příklad těmto maličkým? Přijměme nyní tuto výzvu a při pohledu či vzpomínce na letošní první svaté přijímání v našich farnostech se podívejme do svého srdce a také na toho, kterého probodli (srov. Zach 12,10), na Pána Ježíše. Jak přijímáme jeho Tělo ve svatém přijímání? Nezraňujeme svým vlažným přistupem a v hříchu si libující duši Ježíšovo

Srdce, které nás tolik miluje? – Můžeme pak o slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova prosit o odpuštění svých projevů neúcty, malé lásky či nelásky, jichž jsme se dopustili a dosud je nelitovali. Využijme i smírných prostředků – kajících skutků, modliteb, svatě zpovědi, svatého přijímání... Jak závažná věc to je!

Mysleme rovněž na to, že my křesťané jsme pro okolní svět studnicí živé vody, jejíž svěžest svažuje vyprahlost lidských srdcí na poušti tohoto světa. Lidé touží po Pánu Bohu, po věčné blaženosti, po lásce, která nikdy nezklame... Jen potřebují čerpat ze studnice, která nikdy nevyschne a jejíž voda je nezkalená. A proto se na křesťany často dívají velmi kriticky, neboť očekávají, že voda z jejich studnice víry bude vždy čistá. My víme, že v lidských silách není možné toho dosáhnout, ale s pomocí Boží budeme přinejmenším vždy schopni hned znovu povstat, očistit svá srdce a usilovat o ryzost, v pokoře před svými slabostmi i před vzneseností Trojjediného Boha. Budeme-li takto žít, a přijímat s patřičnou úctou a láskou Ježíšovo Tělo, pak budeme pravými svědky Kristova evangelia. Vyprosme si k tomu pomoc sv. Jana Křtitele, jenž žil na poušti, kde v osobním spojení s Pánem čerpal sílu, aby kázal vyprahlému a jako kámen tvrdému srdci o Božím království (str. 6) a aby prstem ukázal na Krista: „Hle, Beránek Boží!“ A pro jeho pokoru a svatost života se mnozí dali pokřtít...

Daniel Dehner

Na své setkání s tebou se dnes Pán připravoval dlouhou modlitbou o samotě. Jde mu zřejmě o něco velmi závažného. Neměla by i tvá příprava odpovídat této situaci? Ponoř se v samotě do modlitby, dokud z tvého nitra nevytryskne upřímné volání: *Můj Bože, snažně tě hledám, má duše po tobě žízni jak vyprahlá země.*⁽¹⁾

Co je na dnešním setkání s Pánem tak závažného? Na cestě za tvým povoláním má dojít k rozhodujícímu kroku. Apoštol to formuluje výstižným obrazem: *Máš na sebe obléci Krista.* Všechno ostatní, čím jsi dosud byl, bude podřadné. Máš postoupit takovou proměnu, že budeš *jeden v Kristu Ježíši.*

Je tu jedno nebezpečí. Tvá ochota a připravenost *obléci Krista* může narážet na překážku, že tě životní okolnosti a prostředí, které tě obklopuje, připravily o skutečnou pravdu o tom, **kdo** je to Kristus. Ježíšova otázka, *za koho mne lidé pokládají*, je dnes opodstatněná mnohem více než jindy. Apoštolové mohli ještě odpovědět: *Za Jana Křtitele, za Eliáše, za dávného proroka.* To všechno byly svaté postavy, které věrně sloužily Hospodinu. Za koho však Krista lidé pokládají dnes? Jedni za revolucionáře, jiní za superstar, jiní za guru, některého z filosofů či legendami opředený idol. Ale jsou tu také mnozí, kteří si jeho osobu zúžili na milého kamaráda, na sladkou útěchu, na balzám pro případ nepřijemnosti...

Máš-li se však obléci v Krista natolik, že *zapřeš sám sebe*, nejde o nějaký převlek, ale o radikální proměnu, kterou neurčují tvoje představy, jež si promítáš ty sám do svého Pána, ale povolání od samého Boha a jeho skutečná podoba. Kdo je tedy tvůj Pán?

Mesiáš Boží, tedy Pomazaný – zcela Bohu zasvěcený. To je Petrova odpověď a Pán ji přijímá s uspokojením. Hned však také vysvětluje, co to znamená: Ježíš bude skutečně *pomazán* na nejvyššího Krále a Kněze tak, že bude nejen Knězem, ale i dokonalou Obětí. V čem však spočívá tato oběť? *Musí mnoho trpět, být zavržen od těch, kteří nepoznali čas navštívení*⁽²⁾, *bude zabit a teprve pak vejde do své slávy.*⁽³⁾

Taková pro nás přímo šokující skutečnost se zcela vymyká našim představám a očekáváním. Ani to, co vyslovil Petr, mu *nezjevilo tělo a krev, ale Otec*⁽⁴⁾. Když sly-

Závažné rozhodnutí

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Nes svůj kříž a následuj mě.

ší Pánovu doplňující výpověď, nedokáže se s ní vyrovnat. Nediv se, že ani pro tebe to nebude lehké. Předlož proto upřímně Pánu své představy, všechno to, co ti zjevuje tělo a krev, i když ti to připadá příjemné, jasné a přesvědčující, aby to oddělil od pravdy. Skutečné poznání Pána je dar, který ti Syn sám vyprošuje v modlitbě od Otce. Spoj se proto s ním, a to nejen v modlitbě, ale především v lásce: *Kdo mě miluje, toho bude milovat i můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.*⁽⁵⁾

To, co nám ponouká tělo a krev, to, co by si tak rádo uchránilo, to ve skutečnosti ztratí a nic ti to neprospěje. K opravdovému zisku vede cesta zcela opačná. Nepřesvědčíš se o tom, dokud si nevyprosíš odvahy překročit sám sebe. Zeptej se však těch, kteří již přijali Pánovo pozvání a vytrvali s ním na cestě *každodenního kříže*, zda zaznamenali ztrátu, nebo zisk. Ptej se těch, kteří *pro Pána přišli o všechno*, zda litují něčeho z toho, co takto ztratili.

I ten nejlehčí kříž je k neunesení, dokud ho neseš sám od sebe a pro sebe, jak ti to zjevuje tělo a krev. Vše se změní, když půjdeš za Ježíšem a s Ježíšem. Kdy to bude? Až pochopíš, co to znamená *zapřít sám sebe*, abys udělal místo tomu, *ve kterém můžeš vše*. Poznáš to, až zcela skončí tvoje dosavadní navyklá sebestředná samomluva: „teď udělám...“, „teď jim ukážu...“, „to byl úspěch!“, „už mě to nebaví...“, „kdo to má vydržet...“, a nahradí ji neustávající dialog: „Ježíši, s tebou...“, „Můj Ježíši, pro tebe“, „Ježíši, co mám udělat...?“, „Ježíši, děkuji ti...“, „Kde jsi, můj Ježíši...?“, „Ježíši, pomoz mi...“

Když mluvíš sám k sobě a se sebou, jsi sám a nic nezmůžeš. Když mluvíš s Ježíšem, přestáváš být sám, jdeš přece *za ním* a on ti jde vstříc. S čím větší ochotou, pohotovostí a důvěrou odpovídáš na jeho pozvání, tím jsi mu blíže, *on se stává tvým pomocníkem, jeho pravice tě podpírá, až k němu přilneš a plně se oblékneš v Krista* v myšlení, slovech i jednání. Skrze tuto tvou proměnu se Pán chce zjevo-

Liturgická čtení

1. čtení – Zach 12,10-11

Toto praví Hospodin: „Na dům Davíduv a na obyvatele Jeruzaléma vylijí ducha milosti a prosby o slitování. Budou hledět na toho, kterého probodli, budou nad ním naříkat, jako se naříká nad jediným synem, budou nad ním lkát, jako se lká nad prvorozeným synem. V onen den bude v Jeruzalémě veliký nárek, jako se naříká v Hadad-Rimmonu na megiddské pláni.“

2. čtení – Gal 3,26-29

Bratři! Vy všichni jste Boží děti skrze víru v Krista Ježíše, vy všichni, pokřtěni v Krista, oblékli jste se v Krista: už není Žid anebo Řek, už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši. A když patříte Kristu, jste tedy Abrahámovo potomstvo a dědici podle zaslíbení.

Evangelium – Lk 9,18-24

Když se Ježíš o samotě modlil a byli s ním jeho učedníci, otázal se jich: „Za koho mě lidé pokládají?“ Odpověděli: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a jiní myslí, že vstal jeden z dávných proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr odpověděl: „Za Božího Mesiáše!“ On jim však důrazně přikázal, aby to nikomu neříkali, a dodal, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen.

Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, den co den ber na sebe svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.“

vat světu, aby svět poznal, za koho má pokládat Syna člověka.

Můj Ježíši, dej se mi poznat, abych **oblékl tebe**, ať to stojí cokoli, vždyť *tvá láska je lepší než život. Ty jsi můj Bůh, má duše po tobě žízni, prahne po tobě mé tělo jak vyprahlá žíznivá země.*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 63,2; ⁽²⁾ srov. Lk 19,44; ⁽³⁾ srov. Lk 9,22;

⁽⁴⁾ Mt 16,17; ⁽⁵⁾ Jan 14,21; ⁽⁶⁾ srov. Ž 63,2.

Svatý Romuald z Camaldoli

Byl přísným reformátorem mnišského života a díky tomu získal spoustu protivníků, leč i obdivovatelů. K těm prvním patřili mniši, kteří se nechtěli podvolovat pro ně nepochopitelně tvrdým reformám, k těm druhým zase císař, jenž se zasadil o to, aby se Romuald stal opatem, či papež, jenž ho kanonizoval.

Romuald se narodil někdy v roce 952 u Ravenny. Plnými douškami hlтал všemožná světská lákadla, zvláště když k nim měl jako syn ravennského knížete Sergia Onestioho více příležitosti než jiní. Hřích mu rozhodně nebyl cizí. Někdy ve svých 20 letech se ale stal svědkem incidentu, který nadobro změnil jeho život.

Jeho otec si jej vybral jako sekundanta v souboji s jedním příbuzným. Šlo v podstatě o malichernou záležitost – spor o nevelký kus pozemku. Otec sice v souboji zvítězil, žel, za cenu zabítí svého soka. Romualdův bezstarostný svět se tím otrásl v samých základech.

V jednom jediném momentě pocítil marnost všeho pomíjivého, ubohost lid-

ského počínání, jež má za cíl pachtit se za dočasnými skutečnostmi, a také hrůzu z konečnosti života. Tyto a jiné příbuzné myšlenky sebraly vítr z plachet jeho korábu brázdícího rozbouřené vody oceánu světáckého užívání pozemských potěšení, až se rozhodl zakotvit alespoň načas v klidných klášterních vodách. Konkrétně se rozhodl prožít čtyřicet dní u benediktinů u Svätého Apolináře v Classe. Těchto čtyřicet dní znamenalo druhou a poslední etapu Romualdova přerodu. Snad poprvé v životě zakusil Ježíšův dotyk, snad poprvé v životě do hloubky prožil fakt, že za něj musel Ježíš zemřít, aby on mohl žít. Zároveň pochopil, že pokud by nadále žil jak dosud, čekalo by ho věčné zavržení. Všechny tyto poznané pravdy ho přiměly

jednou provždy skoncovat s životem minulým a začít nový – v hábitu benediktinského mnicha.

Opat neměl proti jeho vstupu do řádu námitek, určitě sehrál roli i Romualdův původ. Romuald však tento krok nevnímal nikterak jako formální, symbolický. Myslel ho smrtelně vážně. Proto mu nestačil režim, který v klášteře panoval, měl za to, že je až moc uvolněný, měkký a vzdálený od myšlenek otce zakladatele sv. Benedikta (kolem 480 – asi 547). Ukládal si proto přísnější pokání a asketické praktiky, snažil se Benediktovu odkazu přiblížit co nejvíce. Nesetkával se přitom s pochopením zbylého osazenstva kláštera, jemuž stačily stávající způsoby. Mnichům byla Romualdova opravdovost nepřijemná, jelikož v konfrontaci s ní čelili atakům pocitů viny z vlastní povrchnosti.

Po třech letech proto Romuald požádal o povolení odebrat se do neobydlených končin u jedné z benátských lagun a vést tam život poustevníka. Bylo mu vyhověno. Odešel tedy do vybrané lokality a poznal zde jistého Marina, muže, jenž v tomto kraji poustevničil již několik let. Marin se stal Romualdovým duchovním vůdcem, ale později i mučedníkem pro víru, když jej v Apulii zabili Saracéni.

Po nějakém čase se v Benátkách setkali se slavným Guerinem, jenž do města sv. Marka dorazil z pyrenejského kláštera Cuxá, ovlivněného clunyskou reformou. Guerin svou nekompromisností vůči sobě samému oba muže natolik oslovil, že se rozhodli následovat jeho příkladu. Spolu s nimi opustil své dosavadní bydliště i sám benátský dóže – nejvyšší představitel města – a dva další Benátčané. Kroky této nepočtené skupinky vedly do španělské Euxany, kde stál benediktinský klášter.

Romuald se v jeho sousedství usadil v malé poustevně, kterou si tam vybudoval, a vbrzku se o jeho zbožnosti a moudrosti vypravovalo v širém okolí. Lidé ho začali vyhledávat s prosbou o radu, Romualda vyhledávali i mladí muži toužící jít v jeho šlépějích. Pranic jim nevdala strohá přísnost, kterou Romuald vyznával a žil, naopak právě ona je lákala jako ideál.

Jaký rozdíl oproti komunitě mnichů z kláštera sv. Apolináře v Classe, kde se stal na výslovné přání císaře Oty III., zdůrazněně jemu osobně, opatem! Tamnímu osazenstvu se opět nezamlouvaly Romu-

Klášteř Camaldoli, rytina z roku 1898. Svatá poustevna a klášter Camaldoli se nacházejí ve starobylém lese v toskánských Apeninách. V klášteře je uvítací místnost, velký sál a lékárna, která byla původně laboratoř, kde mniši studovali a pracovali s léčivými bylinami. Z důvodu stále rostoucího počtu poutníků zde byl postaven barokní kostel, v němž najdeme díla Giorgia Vasariho. O několik kilometrů dále stojí „Posvátná poustevna“ (Sacro Eremo), což je nejstarší část nadace. Byla osobně založena sv. Romualdem a sloužila jako srdce komunity i řádu.

aldovy požadavky vzdávat se pohodlí, žít v přísnosti a samotě. Mnichům plně stačil naučený stereotyp, a ten leckterý z nich navíc dokázal uzpůsobovat svým potřebám. Romuald měl ovšem o životě benediktinského mnicha zcela jiné představy, a protože nechtěl vyvolat konflikt s těmi, které byl povinen vést, a nechtěl být zodpovědný za jejich polovičatost, v císařově přítomnosti se svého úřadu vzdal. Císař mu chtěl nechtě vyhovět, načež se Romuald odebral do Říma a poté i do slavného Monte Cassina a dalších klášterů, kde se snažil apelovat na dodržování původní Benediktovy řehole.

Poté přišel rok 1012, který se stal dalším zásadním mezníkem v životě syna ravennského knížete. Usadil se s menší skupinkou podobně smýšlejících mužů v jedné toskánské samotě, aby zde vedl poustevnický život v radikální chudobě a kajícínosti. Seznámil se přitom s jistým Maldolim z Arezza. Tomu se nedlouho předtím zdálo o mniších v bílých hábitech, kterak vystupují a sestupují po žebříku vedoucím vzhůru do nebe. Po setkání s Romualdem pochopil, že tento sen byl vlastně prorockou výzvou. Nabídl mu proto svůj pozemek rozprostírající se v lesích cca 50 km od Arezza, aby se zde se svými druhy usídlil.

Romuald se nenechal dvakrát pobízet a postavil tam spolu s nimi malý kostelík a kolem něj pár skrovných dřevěných chatrčí. Celé prostranství nazval Camaldoli (Campo di Maldoli). Tím dal počátek kamaldulskému řádu, což je větev řádu benediktinů vyznačující se velmi přísnými regulemi. Mniši žijí spolu, ale v mlče-

*Andrea Sacchi (1599-1661):
Vidění svatého Romualda,
olej na plátně, 310 x 175 cm*

ni, a scházejí se pouze ke společnému pokrmu a modlitbě. Přísně se postí a živí se jen chlebem, zeleninou a vodou. Oděni jsou v bílém hábitu, chodí bosí, mají oholenou hlavu a dlouhý vous. Ve znaku mají dva holuby pijící z jednoho kalicha, čímž se mj. vyjadřuje jednota života komunitního i poustevnického.

V Camaldoli strávil Romuald závěrečnou fázi svého po okraj naplněného života. Dá se říct, že zde mírou vrchovatou prožíval svůj ideál, k němuž celý život směřoval – a tímto celým svým životem směřoval do nebe. K přípravě na zbožné zakončení jeho pozemského putování mu

měly posloužit i poslední dny a týdny života. V předtuše blízké smrti se uchýlil do odlehlejší cely ve Val di Castro, kláštera ve střední Itálii jím samotným kdysi založeného. Zde také 19. června 1027 počet svých dní dovršil.

Pět let nato byl prohlášen za svatého a za dalších čtyřicet let potvrdil kamaldulský řád papež Alexandr II. – řád, který dal církvi takové osobnosti, jako byli sv. Bruno z Querfurtu, dvorní kaplan Oty III., sv. Benedikt z Beneventa, sv. Jan z Benátek či sv. Petr Damiani, autor první Romualdovy biografie.

Dlouhá léta se svátek sv. Romualda slavil 19. června, než v roce 1595 rozhodl papež Klement VIII. o změně – přesunul ho na 7. únor, kdy se v roce 1481 uskutečnila slavná translace Romualdových ostatků do Fabriana u Ancony, aby jeho liturgická památka nekolidovala s jiným významným svátkem – sv. Gerváze a Protáze. Po II. vatikánském koncilu se však světcův svátek vrátil na původní datum, tj. na 19. červen.

Romuldovými atributy jsou lebka, otevřená kniha, poustevnická hůl, případně žebřík.

Z dopisů sv. Františka Saleského sv. Janě Františce de Chantal (19)

141. Matce de Chantal - II. - č. 698 - str. 65

Obsah: Chvalořeč na svatého Jana Křtitele: víc než paníc, víc než vyznavač a hlasatel, víc než učenec a mučedník, víc než evangelista a apoštol, víc než prorok a patriarcha, víc než anděl a víc než člověk. Jeho podivuhodné výsady. Je někdo ještě větší než on?

Annecy, 24. června 1611

Ach, má drahá Dcero, proč nezakouším nějaký důstojný pocit radosti k tomuto andělskému člověku nebo k tomuto lidskému andělu, jehož narození dnes slavíme? Můj Bože, kolik lahodností bych měl zakoušet tím, že bych na něho myslel! Ujišťuji Vás ale, že velikost mého vnitřního myšlení mi brání v tom, abych sám sobě dal tuto spokojenost. Chápu, že je víc než paníc, protože sám je panicem očí, které upřel na necitlivé předměty na poušti a nepoznal skrze smysly, že jsou dvě pohlaví. Je víc než vyznavač, protože vyznal Spasitele⁽¹⁾ dříve, než Spasitel sám sebe zjevil. Je víc než hlasatel, protože nehlasá pouze jazykem, ale také rukou a prstem⁽²⁾, což je vrcholem dokonalosti. Je víc než učenec, protože hlásá, aniž by byl poslouchal pramen nauky. Je víc než mučedník, protože ostatní mučedníci umírají pro toho, který pro ně zemřel, zatímco on umírá pro toho, který je ještě naživu a v mezích své maličkosti opětuje Spasitelovu smrt před tím, než on mu ji dal. Je víc než evangelista, protože hlásá evangelium, které ještě nebylo zjeveno lidem. Je víc než apoštol, protože předchází toho, kterého apoštolové následují⁽³⁾. Je víc než prorok, protože ukazuje na toho, kterého proroci předpovídají. Je víc než patriarcha, protože vidí toho, ve kterého patriarchové věřili. Je víc než anděl a víc než člověk, protože andělé nejsou nic jiného nežli duchové bez těla a lidé mají příliš těla a málo ducha, zatímco on má tělo a nic jiného není nežli duch. Zakouším nesmírnou útěchu, když

si ho představuji, že ho vidím na té ponuré, ale blažené poušti, kterou do všech stran provoňuje zbožností a ve které dnem i nocí dává volný průchod samomluvám a extatickým stavům před velkým předmětem svého srdce. To srdce, které se jenom samo a samo těší z přítomnosti své lásky a v samotě nachází množství věčných sladkostí a saje odtamtud nebeský med, který později půjde na břehu Jordánu rozdávat duším Izraelitů⁽⁴⁾.

Bože můj, má drahá Dcero, to je opravdu obdivuhodný světec! Narodí se neplodné ženě⁽⁵⁾, žije na poušti, káže vyprahlému a jako kámen tvrdému srdci⁽⁶⁾, umírá jako mučedník a uprostřed všech těchto drsností má své srdce plné milosti a důkuvzdání. Také je ale obdivuhodné to, že náš Pán po tom, co řekl, že „mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nikdo není větší než Jan“⁽⁷⁾, ještě dodal: „Avšak i ten nejmenší v království Božím,“ to znamená v církvi, „jest větší nežli on.“⁽⁸⁾ Ach, má drahá Dcero, to je pravda, protože nejmenší z křesťanů, když přijímá Pána Ježíše, je v důstojnosti větší než svatý Jan. Tím se tedy chce říct, že jsme tak malí ve svatosti?

Dobrá večer, má drahá Dcero, a dobrý večer celému drahému zástupu našich dcer. Ať svatý Jan jim chce požehnat spolu s jejich drahou Matkou.

201. Matce de Chantal - II. - č. 894 - str. 324 (fragment)

Obsah: Výlevy a zbožná přání u příležitosti svátku svatého Jana Křtitele

Annecy, 23. nebo 24. června 1613-14

Moje nejdraší Matko, moje Dcero, prosím našeho Pána, který je tím Beránkem, na kterého nám náš velký svatý Jan ukázal⁽⁹⁾, aby Vás celou oděl přesvatou vlnou svých zásluh. Ach Bože, jaká obdivuhodná čistota srdce, jaká odpoutanost od všeho, co je lidského, je v tomto obdivuhodném lidském andělu nebo v andělském člověku, který se zdá, že ani nemiluje svého Mistra, proto aby ho miloval více a čistěji! Nevím, jak mohl mít tu odvahu, aby pobýval na poušti potom, co tam uviděl svého Spasitele a viděl ho odcházet. On však dál káže a se svatou necitelností se nenechá přemocť něhou a milou, láskyplnou přítomností svého nejvyššího Dobra, ale se strohou, houževnatou a pevnou láskou mu slouží, vzdálený od něho, z lásky k němu. Ať Bůh a velký svatý Jan Vás chtějí navštívit a s milou útěchou spolu se všemi našimi dcerami.

(Pokračování)

*Sestavovatel a překladatel:
paní Jiřina Giusio a don Jan Ihnát, SDB.
Dopisy svatého Františka Saleského
svatě Janě de Chantal. 2020
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Srov. Jan 1,15-27. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Srov. Jan 1,29.36.
- ⁽³⁾ „Sám půjde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům a vzpurné k moudrosti spravedlivých a připravil Pánu lid pohotový. »A ty, synu, budeš nazván prorokem Nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem, abys mu připravil cestu.« (Lk 1,17.76)
- ⁽⁴⁾ Srov. Lk 3,3.
- ⁽⁵⁾ Srov. Lk 1,7.36.
- ⁽⁶⁾ Srov. Lk 3,4-5.8.
- ⁽⁷⁾ Lk 7,28.
- ⁽⁸⁾ *Tamtéž.*
- ⁽⁹⁾ Srov. Jan 1,29.36.

Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim...

Co si my dospělí na začátku mše svaté při úkonu kajičnosti pokorně vyprošujeme, abychom se připravili na přijetí svatého přijímání, to mají malé děti přirozeně – čistotu svého srdce. Nevinnost otevírá dětské srdce Pánu Bohu a dovoluje mu, aby v něm nerušeně působil. Tuto skutečnost jedinečným a vynikajícím způsobem pochopil svatý papež Pius X. (1835-1914).

Časté svaté přijímání věřících a zvláště dětí bylo pro Josefa Sarta – prostého venkovského faráře v severní Itálii, později biskupa v Mantově a poté patriarchy v Benátkách – naléhavým úmyslem, který mu ležel na srdci a stal se hlavní myšlenkou jeho působení, srdeční záležitostí, kterou se ještě účinněji snažil prosadit po zvolení na Petrův stolec v roce 1903. Roku 1905 svolal Pius X. do Věčného města *První eucharistický světový kongres* a jako „papež Eucharistie“, jak ho později lidé

Sv. Pius X.

nazvali, zveřejnil dekret o častém a denním přijímání mladých a dospělých. Jak velmi si Pius X. přál „zvláště v naší době, kdy je katolické náboženství napadáno ze všech stran a v srdcích lidí vychladla láska“, aby katolíci přijímali svaté přijímání jako duchovní pramen posily při každé návštěvě mše svaté!

Pět let nato, v roce 1910, vyšel známý, velmi podstatný dekret *Quam singulari* o časném prvním svatém přijímání, kterým se dodnes šíří velké požehnání po celém světě. Důrazně poukazuje na

učení církve, žel, praktikované pouze do 13. století, podle něhož mohly děti přistupovat ke svatému přijímání od doby, kdy začnou užívat rozum, což je okolo sedmého roku života a často i mnohem dříve. Když dokáže dítě rozlišit dobro a zlo, je rovněž schopné odlišit eucharistický chléb od obyčejného chleba, aby mohlo s úctou a zbožně milovat Pána ve Svátosti oltářní, tehdy může přijmout svaté přijímání. Dekret poukazuje na velmi skličující fakt, že během staletí se do církve vkradl zvyk, až blud, posouvat hranici přijetí prvního svatého přijímání na desátý až dvanáctý rok života, ba na některých místech až na 14 let či později.

Jistě byly děti pak zralejší rozumově i v poznání víry, avšak bez mocné ochrany eucharistického pokrmu, „nejmocnějšího prostředku k osvobození od každodenních chyb a k ochraně před těžkými hříchy“, ztratily příliš lehce svoji dětskou čistotu a nevinnost. Proto papež Pius X. opakovaně zdůrazňoval: „*Je lepší, když děti přijímají Ježíše, dokud ještě mají čisté srdce, aby Ježíš do jejich srdce vstoupil dříve, než tam přijde satan.*“

Papež Pius X. se několika kardinálům svěřil s tím, že k rozhodnutí vypracovat dekret ho prostřednictvím vnuknutí vedl sám Bůh. Toto Boží světlo ho zasáhlo tehdy, když mu vyprávěli o Nelli, malém děvčátku z Irska, o její touze po svatém přijímání a o její svaté smrti.

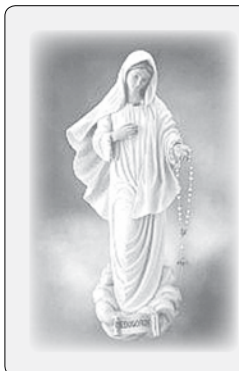
Bůh tomuto příteli dětí rok po zveřejnění dekretu na jaře roku 1912 daroval mimořádně krásné potvrzení, protože právě z Francie, odkud se vůči dokumentu

Na podzim roku 1916, dva roky po smrti Pia X., Bůh sám potvrdil učení dekretu o prvním svatém přijímání, když anděl míru ve Fatimě podal sedmileté Hyacintě a devítiletému Františkovi kalich s předrahou Ježíšovou krví (ačkoliv ani jeden z nich ještě nebyl u prvního svatého přijímání), aby je posílil v jejich misi.

ozvala zčásti tvrdá kritika, doputovalo k němu do Říma 400 poprvé přijímajících dětí, aby mu jménem francouzských dětí a dětí celého světa poděkovaly za to, že jim dovolil přijmout Pána Ježíše ve Svátosti oltářní. Odevzdaly mu také album s podpisy od 135 000 francouzských dětí, které za něho obětovaly své první svaté přijímání.

*Z Vítězstvo Srdca 139/2021
přeložil a upravil -dd-*

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Dívám se na vás a děkuji Bohu za každého z vás, protože on mi dovolí, abych byla ještě s vámi, abych vás povzbuzovala ke svatosti. Dítka, mír je narušený a satan si přeje nepokoj. Proto ať vaše modlitba je ještě silnější, ať utichne každý nečistý duch rozdělení a války. Buďte tvůrci míru a nositeli radosti Vzkříšeného ve vás i kolem vás, aby dobro zvítězilo v každém člověku. Děkuji vám, že jste přijaly moji výzvu.“

Medžugorje 25. května 2022

Malá Nellie od svatého Boha

Papež Pius X. se z vyprávění kardinála Merryho del Val, vaticánského státního sekretáře, v roce 1909 poprvé doslechl o Nellie Organové (1903–1908), o malém irském děvčátku. Smrtelně nemocná Nellie mohla díky dovolení místního biskupa přijmout v pouhých čtyřech letech první svaté přijímání a brzy nato zemřela v pověsti svatosti. Její touha po eucharistickém Pánu, jehož ve své dětské nevině prostotě nazývala „svatý Bůh“, se hluboce dotkla papeže Pia X. a utvrdila ho v přesvědčení, že je Boží vůlí, aby dekretem povolil dětem časné přijímání: „*Toto je oním znamením, na které jsem čekal!*“ Hned požádal biskupa irského města Cork o malou relikvii v podobě pramínku vlasů tohoto děvčátka. Malá Nellie je pro mnohé potvrzením slov papeže Pia X., který prorocky předpověděl, že časným svatým přijímáním se „*děti stanou svatými*“.

Ellen, jak se Nellie jmenovala křestním jménem, přišla na svět 24. srpna 1903 ve velmi chudé rodině. Bylo to přesně 22 dní po zvolení Josefa Sarta (Pia X.) za papeže. Když jí začátkem roku 1907 zemřela maminka, bylo nutné rozdělit čtyři malé děti do různých katolických dětských domovů, jelikož otec, prostý dělník, je nedokázal vychovávat sám. Tak se malá tříapůlletá Nellie dostala do domova řeholních sester Dobrého pastýře v přístavním městě Cork. Ty brzy zpozorovaly, že toto křehké dítě trpí, má silné bolesti způsobené pokřivenou páteří. Děťátko často plakalo, nikdy si však nestěžovalo; právě naopak, snažilo se potlačovat slzy. Zjistily také, že Nellie je postižena stejnou smrtelnou nemocí jako její matka. Nellie měla tuberkulózu v pokročilém stadiu. Slečna Halllová, zdravotní sestra a pečovatelka, na níž Nellie lpěla a láskyplně ji nazývala „máma“, jí vyprávěla o Bohu. Malíčká dychtivě naslouchala jednoduchým slovům a vysvětlením, jak Pán Ježíš za nás trpěl a že přebývá ve svatostánku, kde je možné ho navštívit a klanět se mu. Nellie rozhodně prohlásila: „*Musím jít do domu svatého Boha, musím s ním mluvit!*“ Nehybně, se sepjatými ručičkami pak setrvala před oltářem, s očima upřenými na svatostánek. Když už neuměla vstát z poste-

le a nemohli ji přinést do kaple, naléhala na „mámu“, aby po svatém přijímání přišla hned k ní a dala jí polibek, který přijala s velkou úctou.

Čím více nemoc v jejích plicích a kostech postupovala, tím silněji v ní rostla touha po přijetí jejího „svatého Boha“ v Eucharistii. Nakonec se celé věci ujal jezuita P. Bury. Během rozhovoru se jí rovněž zeptal, co je Eucharistie. „*Je to svatý Bůh,*“ odpověděla Nellie. „*On, který posilňuje a dělá svatými sestry i ostatní lidi ... Ježíš přijde na můj jazyk a vejde do mého srdce.*“ Když se Nellie u kněze vyzpovídala, ten se utvrdil v přesvědčení, že Nellie je rozumově vyspělá a že překypuje neobyčejnou láskou k Bohu a silnou touhou po spojení s ním ve svatém přijímání. Osobně poprosil biskupa o dovolení, aby jí mohl udělit Pánovo Tělo.

Po získání souhlasu nebylo možné popsat její radost: „*Ó budu mít svatého Boha ve svém srdci!*“ Konečně nastalo ráno 6. prosince 1907. Dítě v bílých šatičkách přinesli na mši svatou do kaple. Nellie měla čtyři roky a tři měsíce. Kněz si tehdy zapsal: „*Dítě doslova prahlo po Bohu v hostii a přijalo ho z mých rukou s vroucí láskou.*“ Tvář malé prvokomunikantky v té chvíli vyzařovala zvláštní jas. Také během dalších přijímání mnozí svědkové pozorovali tento neobvyklý svit na její tvá-

Aby se tělesné pozůstatky malé Nellie mohly přenést na klášterní hřbitov, musel se její hrob po roce otevřít. Těličko zesnulého děvčátka však našli neporušené, stejně zachované byly i její bílé šaty z prvního svatého přijímání, věneček a závoj. Dokonce stříbrná medaile mariánské kongregace se leskla, jako by byla čerstvě vyleštěná.

ři. Nebylo to však jediné překvapení. Od této chvíle se ztratil i nepříjemný pach, šířící se z její zhnisané čelisti.

Ještě 32krát mohla Nellie přijmout Pána Ježíše jako pravou posilu a potěšení. Její zmučené tělíčko již sotva dokázalo přijímat jiný pokrm. Tehdy se ve svém pokojíku potichu modlila; často tři hodiny a někdy i déle. Byla jako proměněná. Nemocí pobledlá pokožka se vyjasnila, líčka zčervenala a očka se rozzářila. Ještě před prvním svatým přijímáním, začátkem října, přišel biskup a udělil jí svátost bířmování. Její život už tehdy visel na vlásku. A po svatém přijímání 9. prosince se zdálo, že se blíží konec. Dítě tedy dostalo svátost pomazání nemocných a sestry konstatovaly: „*Naše malá Nellie již dostala všechny svátosti, kromě svátosti kněžství a svátosti manželství.*“ Do proseb ve svých dětských modlitbách zahrnovala Nellie celý svět, velkodušně se modlila za všechny. Stávalo se, že večer před loretánskými litaniami přerušila modlitbu a řekla: „*Pomodlíme se za papeže, za mého Svatého otce.*“ Po modlitbě políbila kříž slovy: „*Tento polibek je pro papeže, pro mého Svatého otce.*“ Ke svému svatému Bohu, k němuž si malá Nellie přála „*odletět v jeho den*“, odešla se šťastným úsměvem na rtech v neděli 2. února 1908, na svátek Obětování Páně.

Po smrti malé Nellie se žákyně dívčí školy sv. Finbara v městě Cork začaly modlit prosebnou nověnu, aby „*všem malým dětem celého světa vyprosila veliký zázrak - moci přijmout svaté přijímání v podobném věku, v jakém byla ona*“. Jak nádherně byly tyto prosby vyslyšeny, když v roce 1910 zveřejnil papež Pius X. dekret o svatém přijímání dětí!

*Z Vítězstvo Srdca 139/2021
přeložil a upravil -dd-*

Marxismus a neomarxismus (4)

U tvůrců marxismu převládal coby „dědictví“ přejaté z německého kulturního kódu plného povyšování a pohrdání pohled na polský národ jako na národ „kulturně nerozvinutý“.

„Národy pokročilé a národy reakční“

Karlu Marxovi je připisováno tvrzení, že „proletáři nemají vlast“. Z této základny by se dal vyvodit závěr, že tvůrci komunistické ideologie se programově oddělovali od národních záležitostí, které přece od druhé poloviny 19. století, kdy vzniká „vědecký socialismus“, získávají v celé Evropě na významu. Po Jaru národů (1848/1849) je tento jev zřetelně viditelný ve střední Evropě, kde svoje aspirace na zřízení nezávislé státní existence uplatňují Poláci, ale připojují se k nim rovněž Maďaři, Češi a balkánské národy.

Pozornosti si zasluhuje fakt, že tvůrci marxistické ideologie tento poslední jev vnímali velmi kriticky, falzifikující tím způsobem sami vlastní doktrínu, která přece dávala prvenství hmotě nad sférou ducha a kultury. Úhel jejich pohledu na svobodomyšlné aspirace národů střední Evropy dokazoval něco přesně opačného: rozhodující vliv německých kulturních tradic na interpretaci dějin a budoucnosti národů střední Evropy autory *Komunistického manifestu*.

Jak tvrdí Andrzej Walicki, vynikající znalec historie vývoje marxistické ideologie, stejně tak Karel Marx, jako i Bedřich Engels, i když na různém stupni, přece byli „nakaženi německým nacionalismem“. Jeden i druhý dělili národy na „historické“ a „nehistorické“, „revoluční“ a „reakční“. Mezi těmi ostatními se nacházely rovněž – jak bylo hlášáno ve sloupcích Marxem a Engelsem redigovaných v roce 1848 „Neue Rheinische Zeitung“ – „malé národy a náručky slovanské“.

Autoři *Komunistického manifestu* zde měli na mysli Chorvaty, Čechy a Slováky, kteří v letech 1848–1849 podle jejich mínění ne dost energicky podpořili věc revoluce v habsburské monarchii, nebo též – jako Chorvaty – aktivně podpořili kontrarevoluci. Ve sloupcích „Neue Rheinische Zeitung“ se v dobách Jara národů psalo o tom, že „nejbližší světová válka

smete z povrchu země nejenom reakční třídy a dynastie, ale rovněž celé národy. A to je také pokrok.“ Rovnost mezi národy nebude ani po budoucím vítězství komunistické revoluce. Tehdy dokonce, jak psal Bedřich Engels, jediné „národy krácející v avantgardě ovládnou výdobytky éry buržoazní, světový trh a společné výrobní síly“.

To, že z mapy Evropy zmizí ony národy „pozbavené historie“, jak Engels zdůrazňoval v době Jara národů – bude vlastně činem v každém směru korespondujícím s „objektivním historickým vývojem“. Měla to prostě být historická nutnost a něco pokrokového, totiž – jak Engels vysvětloval, „ony pozůstatky národů vystupují vždy jako fanatičtí nositelé kontrarevoluce a zůstávají jimi až do svého úplného konce odnárodněním, tak jako všeobecně jejich samotná existence už je protestem proti velké historické revoluci“.

V roce 1882, několik desítek let po napsání těchto slov, Bedřich Engels reaguje na svobodomyšlné aspirace slovanských národů: „Mám v sobě tolik autoritářství, že považuji za anachronismus existenci ta-

kových malých primitivních národů v srdci Evropy (...). Je třeba ty národy a jejich právo na loupež dobytka obětovat bez lítosti jménem zájmu evropského proletariátu.“

Polskost, čili zpátečnictví

A co s polským národem? To přece nebyl „malý slovanský nárudek“ a stěží se mu dá odmítnout pojmenování „historický národ“, když polská státnost, než byla koncem 18. století zničena okupanty, měla za sebou 800 let historie. V přístupu tvůrců marxistické ideologie je vidět zřetelně jejich instrumentálně přijímané svobodomyšlné aspirace Poláků jako přivrženců revolučního hnutí. Jestliže polský národ bojuje s carem, s pruským králem i s rakouským císařem, to je velmi dobré; prospívá to věci revoluce. Ale nad tím pohledem na Poláky jako ve smyslu „revoluční národ“ u tvůrců marxismu převládal jimi „zděděný“ z německého kulturního kódu pohled plný povýšenosti a pohrdání, pohlížení na polský národ jako na „kulturně nerozvinutý“.

Už v roce 1842 Bedřich Engels začínající se svou publicistickou aktivitou psal o vzrůstající roli Královce; města, „které je třeba považovat za reprezentanta Německa proti barbarství slovanského Východu (*gegen die Barbarei des slawischen Ostens*)“.

Po téměř 10 letech Engels zpřecizoval vizi onoho „slovanského barbarství“, ačkoliv mezi Slovy ne každý byl barba-

Jan Matejko - Jan III. Sobieski posílá zprávu o vítězství papeži Inocenci XI. po bitvě u Vídně

rem. Dne 23. května 1851 v dopise Karlu Marxovi Engels následujícím způsobem objasnil své stanovisko v této věci: „Čím víc nad dějinami rozmyšlím, tím zřetelněji vidím, že Poláci jsou *une nation foutue* (pokleslý národ), že se s nimi dá zacházet jako s náradím, dokud samotné Rusko nebude vtaženo do víru agrární revoluce. Od té chvíle Polsko už nebude mít absolutně žádnou *raison d'être* (důvod existence). Poláci nikdy v historii nedokázali nic jiného, než se vychloubat vojenskou minulostí a neuvážeností ke svárům (...). Ale Rusko je skutečně pokrokové ve vztahu k Východu. Ruské panování, navzdory celé své podlosti, přes celou svou slovanskou špínu, je činitelem civilizace pro území u Černého a Kaspického moře i pro střední Asii, pro Baškiry a Tata-ry. Rusko vstřebalo mnohem víc civilizačních výtobytků, obzvláště průmyslových složek, než rozlešené Polsko.“

Uvádí se toto hodnocení Polska jako synonymum zaostalosti; tvůrci marxistické ideologie kopírovali vzory názorů na Polsko od „buržoazního“ mainstreamu 19. století v Prusku a v Německu. Například Georg Wilhelm Hegel, jemuž marxismus vděčí za mnoho filosofických inspirací (hegelismus), psal o existenci „národů odsouzených k úpadku“.

Následně tvůrci tzv. oficiální pruské historiografie (Leopold von Ranke a jeho žáci), glorifikující historii hohenzollernské dynastie, se domnívali, že byly a jsou národy predestinované k velikosti. Tak se musí chápat jimi propagovaná koncepce „historických národů“ – Němců, Angličanů a Francouzů. Národy střední a východní Evropy (včetně Poláků) byly odsunuty do skupiny „národů nehistorických“, a tedy „národů mimo historii“. Evropskou civilizaci – jak psal Ranke ve svých mnohasvazkových dílech – vytvořilo „společensví galsko-germánské“, všechny další národy byly jenom pasivními odběrateli civilizačních výtobytků stvořených v tomto okruhu. Všechno, co se do tohoto okruhu nehodilo, bylo zamlčeno. Příznačné bylo například mlčení berlinského profesora o podílu polských vojsk na vítězství u Vídně roku 1683.

(Pokračování)

Z *Mitujcie się!* 4/2021 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)

Pyšel, Přibyslavice, Dobrá Voda u Kdousova - Panna Maria na Třebíčsku

Čteme-li o některém z mariánských zjevení, setkáváme se s nádhernými příběhy plnými milosti, kterou byli oblaženi zpravidla obyčejní lidé. Tyto události pak bývají navždy vyryty do dějin spásy, aby se s nimi mohly setkávat i generace příští. Některé se ale mohou zdát široké veřejnosti skryté či upozaděné, oproti těm slavnějším i zapomenuté. To může být také případ několika skromných míst u nás. V tomto textu zmíníme tři z Třebíčska.

PYŠEL

Víme prakticky všechny podrobnosti o zjeveních v Lurdech nebo Turzovce. Data, kdy k událostem došlo, jak probíhala, jaká poselství při nich Panna Maria sdělila. Přitom nám však může unikat, že podobné příběhy se mohly udát i blízko nás.

Obec Pyšel pro zhruba 460 obyvatel leží 25 kilometrů východně od Třebíče. Její doložená historie se začala psát roku 1349 a ze 14. století pochází i zdejší tvrz, jejíž dochovaná část obec vytrhuje ze zdánlivé nenápadnosti.

Ani ta však není největším lákadlem pro návštěvu. To se nachází ve dvou zdejších církevních stavbách: v kostele sv. Barbory a pak nedaleko obce, v kapli zvané Na stráži, zasvěcené Panně Marii Lurdské.

Prvně jmenovaný svatostánek byl dostavěn roku 1788. A především: do něho byla roku 1876 umístěna socha Panny Marie Lurdské – velmi vzácná už jen proto, že na našem území údajně mělo jít o první sochu ke cti tehdy ještě nedávných událostí ve francouzských Lurdech.

Ve Francii, konkrétně v Paříži také byla vyrobena a Pyšelu ji daroval zdejší rodák, kvadrián kapucínů z Gmundenu,

Kostel sv. Barbory v obci Pyšel

P. Metoděj Jelínek. Stalo se tak za působení P. Františka Hřebička, ctitele lurdského zjevení, který o něm v Pyšelu mluvil často v kázáních i ve škole.

Kaplička Na Stráži zasvěcená Panně Marii Lurdské

Přitom se už brzy něco podobného mělo začít odehrávat i v jeho domovině.

Zjevení

Je pro nás nesmírně důležité, že se svědectvími o těchto zjeveních se můžeme setkávat dodnes. Jsou pro nás uchována především díky vyšetřování na základě pověření biskupskou konzistoří v Brně z 28. května 1903. Nutno však podotknout, že pravost zážraků schválena nebyla, navíc ve stejných záznamech se setkáváme i s pochybnostmi lidí z nejbližšího okolí.

První zjevení v Pyšelu (v tomto článku spolu s ostatními převyprávěné podle dokumentů zmíněného vyšetřování) se datuje na 9. dubna 1893. Vizionářkou byla

dívka Julie Šoukalová, pro kterou to tehdy mělo být úvodní z mnoha setkání tváří v tvář Bohorodičce. Ve zminěný den šla do lesa, kde spatřila tři neznámé osoby: muže a ženu, která v náruči držela dítě.

Dívka na setkání reagovala tak, že se lekla a utekla, jenže jak muže, tak i ženu (tentokrát bez dítěte) viděla ještě několikrát později. Nakonec se setkala pouze se ženou, a to ve škole při vyučování. Ta na ni tehdy promluvila – na dívčino uleknutí reagovala slovy: „Neboj se mne.“ Poté zmizela.

Téhož dne po obědě šla Julie Šoukalová se svou matkou na místo zvané Stráž. A právě tam ženu uviděla znovu. Její šaty byly bílé, modře přepásané a na krku měla bílý růženec. Klečela.

Julie se na radu matky zeptala, odkud žena je. Ona odpověděla: „Z nebe.“ Dále se jí otázala, kdo je. Odpověď zněla: „Jsem Panna Maria, Matka Krista Pána.“ Poté se dívka, opět na matčinu radu, zeptala takto: „Když jste Panna Maria, povzte nám, co se máme modlit.“ – „K Panně Marii Sedmibolestné za obrácení hříšníků,“ odpověděla žena.

A na otázku: „A co si žádáte ještě?“ poté požádala mimo jiné, aby byla vystavěna kaplička.

Panna Maria také vyslovila přání, aby dívka o všem řekla svému duchovnímu, což Julie ještě téhož dne udělala. P. František Hřebíček si vyslechl celý příběh a dal vizionářce úkol, aby se při příštím setkání zeptala, kdo byli muž a dítě, kteří byli s Pannou Marií dříve. To učinila hned druhý den. Bohorodička řekla, že se jednalo o Ježíše a o sv. Josefa, přičemž Kristus byl dospělým mužem a sv. Josef dítětem.

Také se měla zeptat, proč Ježíš tehdy držel srp a hořící lucernu. Bylo jí vysvětleno, že srp značí měsíc, do něhož vstoupila Panna Maria při svém nanebevzetí. A oheň v lucerně zase znamená pekelný oheň, který byl připomenut, aby se lidé polepšili.

Julie Šoukalová měla zažít několik zjevení Panny Marie, sama uváděla, že po šest týdnů se setkávaly až čtyřikrát za den. A to na stejném místě. P. František Hřebíček pro jedno setkání dal dívce pověření, aby si řekla o důkaz, že žena je Matka Boží. Na to jí bylo odpovězeno, že ho dostane dalšího dne, když přijde o šesté večerní.

Příští den Julie na místo dorazila s dalšími lidmi, včetně pana faráře. Panna Maria se ale tentokrát neukázala. To až dalšího dne o šesté ranní, kdy řekla, že předchozího večera se nezjevila kvůli velkému množství přítomných. Dívka měla ještě jednu prosbu: tázala se, co mají dělat nemocní, aby se uzdravili. Žena jí řekla, že pro uzdravení se mají modlit růženec.

Julie myslela, že důkaz, že jde o Pannu Marii, nedostane. Jednoho dne za ní a její maminkou však přišla žena, která byla na Stráži spolu s jinými a také sem přinesla své nemocné malé dítě. Jeho nemoc spočívala v tom, že na sobě mělo několik vředů. Po návratu v noci klidně spalo, což u něho tehdy bylo neobvyklé. A ráno na sobě mělo jen modré skvrnky po zahojených ranách. Výpovědi, včetně té farářovy, podaly svědectví, že dítěti se vřed objevil na těle znovu, po několika dnech ale zmizel. Za celou dobu nepodstoupilo žádnou léčbu od lékaře.

Později Julie Šoukalová chodila na Stráž jednou za týden, vždy ve čtvrtek po mši svaté, a to po celou dobu, kdy navštěvovala školu, poté v sobotu. S klečící Pannou Marií se zde měla setkávat pokaždé.

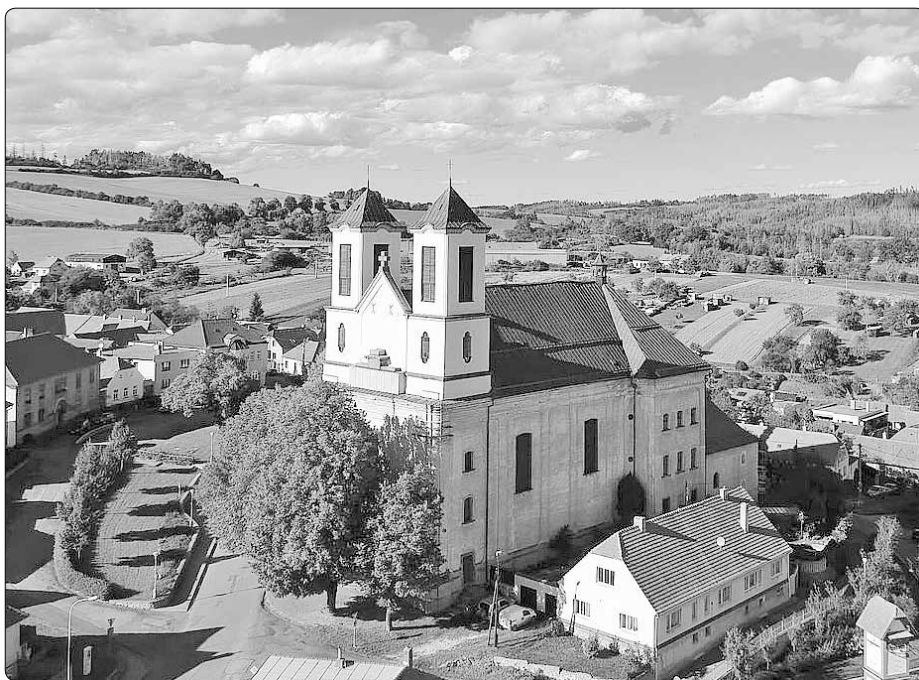
A to do doby, kdy vstoupila do kláštera boromejek v Těšíně. Tam žádná zje-

vení neměla, stejně jako když se vrátila domů – pro nemoc musela klášter opustit. Až když šla jednoho dne do lesa, nad místem, kde stojí kaplička, viděla záři, v ní bílý kruh a uvnitř něho stálo: „Staň se, Pane, vůle Tvá!“

Svatostánek

Bylo jen otázkou času, kdy místo těchto zázraků bude obdařeno svatostánkem. Začalo se tak dít už během zjevení. Na poli rolníka Širokého, kde k zázrakům mělo docházet, byl vztyčen kůl. O několik dní později na něj byl připevněn obraz Panny Marie Lurdské. Vznikl zde také malý oltářík. K němu přicházelo mnoho poutníků. Ovšem protože šlapali po obilí, bylo vše přesunuto.

Nedlouho nato začali lidé přinášet prkna a trámy a stloukli dohromady malou dřevěnou kapličku. Do ní pak byly přeneseny obrazy, sošky a jiné dary, které se na místě nashromáždily. Později byla kaplička oplechována a po dalším období i rozšířena. Ve 30. letech 20. století dostala podobu, kterou zde můžeme vidět nyní. Dne 1. června 1936, při slavnosti Seslání Ducha Svatého, byla vysvěcena a na oslavu této události se dodnes každoročně koná tzv. malá pouť.

Příbyslavice, soukostelí sv. Anny a Narození Panny Marie. Tvoří je starobylý raně románský svatostánek sv. Anny, k němuž byl v pozdním baroku přistavěn monumentální kostel Narození Panny Marie. Sv. Anna je považována za jednu z nejstarších a nejzachovalejších staveb tohoto typu na Moravě. Přes dílčí barokní úpravy interiéru provedené v 17. století si zachovala svůj středověký charakter.

Můžeme sem tedy přicházet i my, do skromné, nenápadné obce, za ztělesněným významným událostí, na něž navázaly nádherné poutě – oficiální i ty, při kterých poutníci jednotlivě směřují na promodlené místo.

PŘIBYSLAVICE

Vyrazíme-li na poutní místo Pyšel, nemusíme svou pouť skončit zde. Na Třebíčsku a ani ne 30 kilometrů od této vesnice se nachází Příbyslavice.

Obec s necelými 800 obyvateli má první písemnou zmínku v roce 1224, nicméně její historie je zakořeněna mnohem hlouběji, kdy zde našli zázemí benediktini. Vystavěli nevelký klášter a spolu s ním i kostel, který měl v průběhu let několik patronů, naposledy sv. Annu.

Velmi důležité je, že na omítce na vnější straně kostela byl obraz Panny Marie. Tradovalo se několik zpráv o jeho výjimečnosti. Nemělo mu vadit zabíjení od těch, kteří ho chtěli poškodit, ani poničení od jiných vlivů, především počasí. Jakkoliv totiž to vše působilo na podobu kostela, obraz stále vypadal stejně, nebo se po deštích sám obnovoval. Mluvílo se také o světle, které z něj vycházelo.

Lidé pokládali malbu za zázračnou a chodili se sem k Panně Marii modlit. A v souvislosti s tím mělo dojít k několika zázračným událostem, například nepohybliví lidé odcházeli z Příbyslavic po svých. Vděk za uzdravení pak byl hlavním motivem pro to, aby byla ke kostelu připojena kaple. Postavená a vysvěcená roku 1724 a vzniklá zásluhou hraběte Tomáše Collalta.

Přitom se zázračný obraz stal obrazem oltářním. Zvěsti o něm i o nové kapli se rozšířily a mířilo sem mnoho poutníků. Bylo nevyhnutelné, že kostel s kaplí přestanou být schopny všechny pojmout, a tak musel být vystavěn chrám nový. A to přistavením k tomu původnímu, přičemž kaple se stala presbytářem.

Se stavbou kostela se začalo roku 1744. Zasvěcen je Narození Panny Marie. Davy sem mířily stále – k roku 1748 se uvádí dokonce počet 40 000 příchozích. Podstatné pak je, že v roce 1797 byl odstraněn dřevěný hlavní oltář a na omítku namalován nový. A v jeho středu vznikl obraz Panny Marie Příbyslavické. Nicméně původní malba Matky Boží by-

la zachována a poutníci k ní mohou stále přicházet.

DOBŘÁ VODA U KDOUSOVA

Dalším poutním místem na Třebíčsku, které oslavuje Pannu Marii, je Dobrá Voda. Žije zde zhruba 50 obyvatel, najdeme ji u Kdousova a je osadou obce Mladoňovice.

V polovině 18. století se zde odehrála jedna krásná událost. Se svou rodinou tudy projížděl jistý šlechtic. Měli velké trápení, protože jejich syn oslepl. Žádní lékaři mu nepomohli, a to i přesto, že rodina vyzkoušela téměř všechno a na léčbu vynaložila nemalé finanční prostředky.

Při své cestě zastavili, aby si odpočinuli a osvěžili se, a to vodou z pramene, který vyvěral ve stráni. Napili se a slepý chlapec si zároveň omyl oči. Hned nato spatřil světlo a v něm Pannu Marii. Stála na velké kouli, pod nohama měla hada. Zjevení sice postupně mizelo, zrak chlapci však zůstal. Když to rodiče zjistili, všichni poklekli a děkovali Panně Marii za synovu záchranu.

A svůj vděk později vyjádřili i jinak. Ačkoliv měli už jen poslední peníze, protože značný majetek vynaložili na léčbu, nechali vyrobit sošku Panny Marie. Přesně v té podobě, v jaké ji spatřil chlapec. Zajímavostí je, že při zjevení byl na místě pasák, který bičem zaháněl ovce a nevědomky zasáhl i Pannu Marii, u níž tak chlapec uviděl jizvu na rtu. I tu pak nechali soše Bohorodičky vtisknout.

Rodina šlechtice rovněž zařídila postavení malé kapličky, a to na místě, kde byla Panna Maria spatřena. Její sošku umístili do této stavby. Zvěst o události se velmi rychle rozšířila a přicházeli sem pout-

Dobrá Voda u Kdousova

níci. Vypořoovali si uzdravení, kterého se jim v hojném počtu dostávalo.

Této kapli, stojící přímo nad pramenem, který nevysychá ani v době nejvyššího sucha, se říká „vodní kaple“. Po roce 1750 kousek nad ní přibyla ještě jedna – větší a zasvěcená Jménu Panny Marie. S tou dřívější je spojená schody. Poutě k nim jsou považovány za největší na Vysočině.

Za zázraky

Vrátíme-li se k prvnímu zmiňovanému poutnímu místu, tedy do Pyšelu, při pročitání četných materiálů (poděkování za jejich poskytnutí patří Daniele Brouškové) se mimo popisu událostí pohledem Julie Šoukalové můžeme setkat i s pohledem lidí z jejího okolí.

Jak již bylo řečeno, nezřídka v nich čteme i pochybnosti. Navíc u vizionářky byl zpozorován horší duševní stav, ani neměla nejlepší pověst. Nabízí se tak otázka, které se neubrání žádné lidské srdce. Stal se zázrak, o kterém slyšíme?

Je zde ale ještě jedna věc, na kterou se musíme zeptat vzápětí: Je to vůbec podstatné? Není snad důležité, když je zázrakem prostoupeno lidské srdce, a když na základě krásného příběhu vznikne poutní místo a na ně přichází zástupy věřících?

Například učitel Cyril Doležal k Julii Šoukalové uvedl, že zjevením nepřikládá váhu a pokládá je za „klam očí a halucinací“. Podle něho jim nevěřili ani ostatní lidé z obce. „Ale chodí se tam modlit,“ vypověděl, „ne pro ona vidění, nýbrž jen z pobožnosti.“

Při každém zázraku a události podobné těm, které jsou zde popisovány, nemusí být nejdůležitější, co se děje při nich, nýbrž co se stane poté. Jak zapůsobí na věřící a především co pomůžou vybudovat. Co na jejich základě vznikne. Co vznikne, aby velikost příběhu motivovala věřící k pouti a uchovávaní tamního odkazu.

Na poutních místech bychom tak neměli hledat výjimečné události, ale to, co tam zanechali poutníci před námi. Po staletí, co sem přicházeli a vypořoovali si uzdravení, nebo pokorně šli za Bohem. Hledejme tam jejich modlitby, jejich starosti, které je sem posílaly, utrápená srdce, která jedinou cestu nacházela ve víře. I to, jak poutí tuto touhu a zároveň vztah s Bohem naplňovali...

Stáří jako pramen lehkomyšlné mladosti

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

oplývající stroji výkonnějšími a rozumnějšími, než jsme my sami, jež budou léčit naše neduhy a promýšlet nejlepší možná řešení zaručující naši nesmrtelnost, tedy robotický svět. Na straně druhé jako by se naše obrazotvornost stále více zaměřovala na výjevy konečné katastrofy, při níž vyhyneme. Něco takového by se stalo při případné jaderné válce. „Den poté“ – pokud zůstaneme naživu – bude nutné začít nanovo. Naprostá zkáza, aby se začalo od nuly. Samozřejmě nechci znevažovat pokrok, avšak zdá se, že naším podvědomím se stále více rozpíná symbol potopy. Nynější pandemie ostatně nikterak lehce zatížila naši představivost o věcech, na kterých skutečně záleží v životě a jeho osudech.

Když se v tomto biblickém příběhu jedná o záchranu před zánikem a potopou pozemského žití, Bůh tento úkol svěřuje nejstaršímu ze všech, Noemovi, muži „spravedlivému“. Kladu si otázku: Zachraňuje stáří svět? V jakém smyslu? A jak stáří zachraňuje svět, v obzoru pozemského života, anebo pouze přežitím až do potopy?

Ježíšova slova, která se odvolávají na Noemovu dobu, nám napomohou k prohloubení smyslu oné biblické stránky, kterou jsme vyslechli. Když Ježíš mluví o konci časů, praví: „Jako bylo v době Noemově, tak tomu bude v době Syna člověka: jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vstoupil do archy a přišla potopa a zahubila všechny.“ (Lk 17,26–27) Jíst, pít, ženit a vdávat se je však něco zcela normálního, a nikoli příklady nějaké zpuštělosti. V čem tedy spočívá zkaženost? Ježíš ve skutečnosti klade důraz na to, že pokud se lidé omezí na výlučně vychutnávání života, přestávají dokonce vnímat svou hříšnost, která umrtvuje jejich důstojnost a zamožuje ji jedem. Když se vytratí vnímání zkaženosti, stane se z ní cosi normálního: vše totiž můžeme zaplatit, opravdu vše! Lze nakupovat a prodávat – názory i skutky spravedlnosti – to vše je v obchodním i profesionálním světě obvyklé. Zkaženost se lehkomyšlně prožívá, jako by byla součástí běžného lidského blahobytu. Když něco jen pomalu postupuje kupředu, třeba nějaký proces, kolikrát slychává-

me, že za úplatu jej někdo může urychlit. Všichni to dobře známe a korupce se jeví jako normální součást bytí, což je ošklivé. Dnes dopoledne jsem o tom mluvil s jedním pánem. Životní statky se tak spotřebovávají a užívají bez obav o duchovní kvalitu života, bez péče o životní prostředí ve společném domově. Vše je třeba zužít, aniž bychom se starali o pokoření a sklíčenost, jimiž mnozí lidé trpí, a o zlo ve společnosti. Dokud lze běžný život naplnit „blahobytem“, nechceme přemýšlet o tom, co jej zbavuje spravedlnosti a lásky. „Mně se daří dobře! Proč bych myslel na problémy, války, lidskou bídu, chudobu a špatnost? Je mi dobře a na druhých mi nezáleží,“ to je podvědomé smýšlení, které nás vrhá do zkorumpovaného života.

Může se zkaženost stát normalitou? Bratři a sestry, bohužel ano. Lze dýchat zkažený vzduch stejně, jako dýcháme kyslík. To je ale normální, namítnete, když chcete, abych vám něco rychle vyřídil, co mi za to dáte? Je to normální, ale není to dobré, je to špatné! Co vede do této zkaženosti? Jediné: bezstarostnost, která se obrací výhradně k péči o sebe sama. Právě tudy vstupuje do života zkaženost, která jej přivádí do záhuby. Zkorumpovanost čerpá značný prospěch z této nedobré lehkomyšlnosti. Když se člověku vše daří a nezáleží mu na druhých, tato bezstarostnost utlumuje jeho obranyschopnost, zatemňuje svědomí a – leckdy bezděky – z nás činí spoluviníky. Zkaženost se totiž nikdy nepohybuje osamoceně, člověk má pokaždé spoluviníky, protože korupce se stále více rozšiřuje.

Stáří se ocitá ve vhodném postavení k tomu, aby odkrylo podvod této standardizace života, posedlého požívačného o myšlení, obět, zvnitřnění, krásu, pravdu, spravedlnost, lásku. Výjimečná vnímavost stařeckého věku k projevům pozornosti, hnutím mysli a citům, které nás polidšťují, by se měla stát posláním mnohých seniorů a jejich volbou z lásky vůči novým generacím. Je na nás, abychom bili na poplach: „Dejte si pozor na zkaženost, která nikam nevede.“ Dnes se žádá moudrost starců, abychom se obrátili pro-

ti korupci. Nová pokolení od nás, starých lidí, očekávají slova, která by byla prorocká a otevřela cestu novým perspektivám, ležícím mimo tento lehkomyšlný zkažený svět, uvyklý úplatkářství. Boží požehnání si volí stáří právě kvůli tomuto natolik lidskému a polidšťujícímu charismatu. Jaký smysl má mé stáří? Každý z nás seniorů se na to může tázat. Smysl spočívá v tomto: z vlastní zkušenosti prorocky upozornit na korupci jako na nikam nevedoucí cestu. My stáří máme být proroky odsuzujícími zkaženost, jako to učinil Noe ve své době, protože jemu jedinému Bůh důvěřoval. Ptám se vás všech i sám sebe: Mám srdce dostatečně otevřené pro to, abych dnes prorokoval proti zkaženosti? Je špatné, když si stáří lidé uchovávají tytéž zkažené návyky ze svého mládí. Pomyšleme na biblický příběh o Zuzaniných soudcích, kteří jsou příkladem nemorálního stáří. S takovým stářím nelze prorokovat před mladými generacemi.

Noe je vzorem stáří, které není mravně upadlé, nýbrž rodí život. Noe nekáže, nestěžuje si, neobviňuje, ale ujímá se budoucnosti ohroženého pokolení. My stáří máme pečovat o mladé a děti, kterým hrozí nebezpečí. Noe buduje archu příjetí, do níž dává vejít lidem i zvířatům. Svou starostí o život ve všech jeho formách plní Boží pokyn a opakuje laskavé a velkorysé stvořitelské gesto, tedy ve skutečnosti totéž smýšlení, které podnítilo Boží příkaz: nové požehnání, nové stvoření (srov. Gn 8,15–9,17). Noemovo povolání je nadále aktuální a svatý patriarcha se za nás ještě musí přimlouvat. A my, ženy a muži určitého věku – abych neužil slova „staří“ a někoho neurazil – nezapomínejme, že máme možnost moudře říci druhým: „Podívej, tato cesta zkaženosti nikam nevede.“ Máme být dobrým vínem, které ve své uzrállosti přináší dobré, nikoli špatné poselství.

Vyzývám dnes všechny lidi jistého věku – abych neřekl stáří – dávejte pozor: Vaší odpovědností je pranýřovat lidskou zkaženost, ve které žijeme a v níž jako by – za naprostého relativismu – bylo vše povoleno. Jděme vpřed. Svět potřebuje silné mladé lidi a moudré starce. Prosme Pána o milost moudrosti.

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 20. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (23. díl): Nadá Urbánková – zpěvačka a herečka **6:30** Bosna a Hercegovina: Opomenutí **7:00** V pohorách po horách: Dráteničky **7:10** Colours 2015: The Crooked Fiddle Band **7:55** Klapka: S Miroslavem Šolcem **9:10** Víra do kapsy **9:25** Outdoor Films s Kateřinou a Ladislavem Bezděkovými (87. díl): S octavií kolem světa **11:00** Pustevny **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hledání skrytých svatých míst: Rhodos a Kea **13:35** Noční univerzita: Prof. MUDr. Jan Pirk – Jak nezdravým životním stylem škodíme srdci **14:20** Za obzorem: Herec Josef Kemr, 100. výročí narození [P] **14:50** Jak potkávat svět (35. díl): S Janem Hališkou **16:20** V souvislostech **16:45** Biblická studna **18:00** Sedmihlásky: U suseda zahradečka **18:05** S Hubertem do lesa: Ptáci záchranáři **18:20** Veselo v Žilinském kraji **18:50** Výběr z vystoupení kapel na Mohelnickém dostavníku 2019 **19:25** Církev za oponou: Seminář **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** K jádru věci [L] **21:35** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:45** Moudrost mnichů: Dokonalost a vady **22:05** Za obzorem: Herec Josef Kemr, 100. výročí narození **22:35** Kulatý stůl **0:05** Jak roste chléb **0:20** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Borovičkou: Meteorická astronomie, 2. díl **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 21. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (55. díl): Lubomír Brabec – kytarový virtuos **6:30** Libérie – Rýmy a rytmy Libérie **7:05** Závěrečný koncert Festivalu dětských sborů Porta Musicae: Nový Jičín **8:10** Dokořán: S Helenou Třeštíkovou **9:10** V souvislostech **9:30** Duch národa žije v písni **10:15** Noční univerzita: Michal Steiner a Štefan Esztergályos – Podstata chvály **11:00** Groteský Bustera Keatona: Frigo staví dům **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách: Dráteničky **13:00** Flešbky – Godzone podcast **13:30** Pomoc má mnoho tváří: Diakonie ČCE **14:05** Stíny nad Libavou **14:45** Záraz v pralese **15:15** Pražská Loreta **15:40** Chaplin dokonolou dámou **16:05** Muzikanti, hrajte **17:20** Nebe nad hlavou **17:40** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Papua Nová Guinea **18:00** Sedmihlásky: U suseda zahradečka **18:05** S Hubertem do lesa: Lovci draků **18:20** Animované příběhy velikánů dějin: George Washington (1732–1799) **18:50** Animované biblické příběhy: Postaven na Skále **19:20** Kaplička pana Zemana **19:25** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Na startu [P] **21:30** V pohorách po horách: Plešivec – Brdy **21:40** Terra Santa News: 15. 6. 2022 **22:05** Má vlast: Náměšť na Hané **23:25** Padající andělé **0:00** Cesta k andělům: Pavel Štěpánek – hispanista a historik umění – I. část **0:50** V pohorách po horách: Velký Roudný **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 22. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (24. díl): Jan Špilár – jáhen a ka-defník **6:20** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2022 **6:40** Noční univerzita: Prof. MUDr. Jan Pirk – Jak nezdravým životním stylem škodíme srdci **7:20** Výpravy do divočiny: Návštěva pravěku **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** V pohorách po horách: Velký Kosíř – Haná **10:10** Když bolí duše: Syndrom vyhoření a deprese **11:15** Kaplani naděje: P. Antonín Klaret Dabrowski **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách: Čáp – Jiráskovy skály **13:00** Clarinet Factory na Crossroads 2021 **13:35** O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských Slováků **14:05** K jádru věci **15:10** Obrysy obrazu **15:35** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2022 **16:00** Setkání: Lenka Procházková

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně **6.00 – 1.00 hod.**
■ Denně: **8.00; 16.00 hod.** – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

– Růžodol **16:10** Storočnica velikána – Alexander Trizuljak **16:45** Cvrlikání (90. díl): Ponk **18:00** Sedmihlásky: U suseda zahradečka **18:05** S Hubertem do lesa: Botožrout **18:20** Strýček Emu: Kolo **18:30** Groteský Bustera Keatona: Kdýž se Frigo ženil **19:25** Terra Santa News: 22. 6. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace s mladými z DCM [L] **21:10** Moudrost mnichů: Recept na zbožnost **21:25** Noční univerzita: Michal Steiner a Štefan Esztergályos – Nadpřirozená služba [P] **22:10** Hledání skrytých svatých míst: Rhodos a Kea **23:00** Generální audience papeže Františka **23:25** Outdoor Films s Petrem Šigutem: Fotograf přírodních krás **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 23. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (25. díl): Jan Hanák – kněz **6:30** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Papua Nová Guinea **6:40** Bazilika s tajemným světlem (5. díl): Cyrilometodějská bazilika **6:55** Klapka: O Františku Derflerovi **7:50** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **8:15** Terra Santa News: 22. 6. 2022 **8:35** Můj chrám: Kostel svatého Jana Nepomuckého ve Štěchovicích a Monika Klimentová **9:05** Kulatý stůl **10:30** Velehradská zastavení: Díl 3. – Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **10:45** Made in Ružomberok **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Duchovní malby: Andělé **13:15** Mladí salesiánští misionáři – Argentina – Mapučové **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Za obzorem: Tomáš Vodvářka, Camino de Santiago [P] **14:35** V pohorách po horách: Lysá hora **14:50** Dokořán: S Helenou Třeštíkovou **15:40** Sochař Klose **16:00** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2022 **16:20** Jak potkávat svět (54. díl): S Ivo Viktorinem **17:40** Setkání: Antonín Tesařík – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Mikulčicích a Archeopark Mikulčice **18:00** Sedmihlásky: U suseda zahradečka **18:05** S Hubertem do lesa: Záhada medvědí jeskyně **18:20** Ovečky: 13. neděle v mezidobí [P] **18:45** Sobecký obr **19:25** Zpravodajské Noeviny: 23. 6. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Pouze společně – Překvapení papeže Františka **21:05** Za obzorem: Tomáš Vodvářka, Camino de Santiago **21:35** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Anton Tomík [P] **21:55** Pod lampou [P] **0:00** Letem jazzem (3. díl): Skladby s letními motivy **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 24. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (26. díl): Osamu Okamura – architekt **6:30** Zpravodajské Noeviny: 23. 6. 2022 **6:50** Nebojte se... **7:55** Irák – Ninivské pláně: Exodus **8:30** Harfa Neomova: Leoš Janáček: Po zarostlém chodníčku **9:10** Poutník **9:50** Setkání: Pavel Svoboda – kostel svatého Jakuba Většího v Přelouči **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín **10:10** K jádru věci **11:15** Manželská setkání **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Výběr z vystoupení kapel na Mohelnickém dostavníku 2019 **13:25** Guatemala – Lidé kukuřičných polí **14:05** Dům ze

skla? **15:10** Kristovy stopy v Římě **16:00** Zpravodajské Noeviny: 23. 6. 2022 **16:20** Mariánské korunovace v dějinách **16:45** Buon giorno s Františkem **17:30** Do varu s Maxem Kašparů: Nemoci dneška **18:00** Sedmihlásky: U suseda zahradečka **18:05** S Hubertem do lesa: Lesní siláci **18:20** Klapka: S Markem Pospíšilem **19:00** Kalvária Nitrianské Pravno **19:40** Přejeme si... **20:00** Slavnostní zahájení MFF a předání Ceny ministerstva kultury: MFF Strážnice 2022 [L] **20:30** Po nezarostlém chodníčku: MFF Strážnice 2022 [L] **22:05** Poletuchy: Na skok do Valtic **22:45** Jak potkávat svět: S Miroslavem Donutílem **0:30** Poutníci času: S Petrem Švambergem starším **0:50** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Nový Zéland **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 25. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (27. díl): Haig Utidjian – dirigent **6:25** O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kostelané, Kosteletčáci a jejich setkávání **6:50** Výchovný systém Dona Bosca: Pouze láska vychovává **7:05** Skleněná múza **7:20** Dítě 31 **7:55** Sedmihlásky: U suseda zahradečka **8:00** Strýček Emu: Kolo **8:10** Animované biblické příběhy: Postaven na Skále **8:35** Ovečky: 13. neděle v mezidobí **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: George Washington (1732–1799) **9:40** Na startu **10:05** Viac ako pieseň (3. díl): Kapela ESPÉ a pieseň Vířaz [P] **10:20** Hisstorky (2. díl): Onkológ, ktorý chce byť svetlom [P] **10:30** Povzbudenia (1. díl): Lukáš Valach **10:38** Noční univerzita: Daniel Raška – Modlitba ve 21. století **11:10** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Anton Tomík **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté ke Světovému dni předčasně narozených dětí **13:15** Pod lampou **15:15** Hledání skrytých svatých míst: Paros a Folegradnos **16:00** Slovo na neděli: 13. neděle v mezidobí [P] **16:30** Finále soutěže o nejlepšího tanečníka slováckého verbuňku: MFF Strážnice 2022 [L] **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:10** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:25** Outdoor Films s Barborou a Pavlem Stachurovými: Čína, země obdivuhodná a plná kontrastů [P] **22:00** Faustina – apoštol Božího milosrdenství **23:20** Cvrlikání SPECIÁL (76. díl): Spirituál kvintet **0:45** Pěšky hezky česky: Cyrilometodějská stezka **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 26. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (28. díl): Miluše Voborníková – zpěvačka **6:25** Ateliér užité modlitby: Jiří Trávníček **7:30** Nikaragua: Pán, záruka míru **8:00** Slovo na neděli: 13. neděle v mezidobí **8:20** Mezi pražci (107. díl): Červen 2022 **9:15** Dokořán: S Helenou Třeštíkovou **10:05** Poutníci času: S Michalem Tesařem [P] **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Muzikanti, hrajte **14:00** Faustina – apoštol Božího milosrdenství **15:15** V pohorách po horách: Ondřejník – Moravskoslezské Beskydy **15:30** To nejlepší na konec: MFF Strážnice 2022 [L] **17:05** Za obzorem: Herec Josef Kemr, 100. výročí narození **17:35** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Anton Tomík **18:00** Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek **18:05** Animované příběhy velikánů dějin: Ludwig van Beethoven (1770–1827) **18:35** Animované biblické příběhy: Pane, věřím **19:05** Ovečky: 13. neděle v mezidobí **19:35** Strýček Emu: Vysvědčení [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Pilgrim galicie [P] **21:05** Magazín Mary's Meals [P] **21:30** Koncert chval SBM: Pozořice, kostel Nanebevzetí Panny Marie **23:05** Buon giorno s Františkem **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Kaplani naděje: Sr. Anna Vendula Malichová **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 20. 6. o 14:20 hod.:
V škole Ducha (Ako sa modliť?)

Duchovná obnova s dp. Jánom Bucom nakrútená v kúpeľoch Nimnica.

Utorok 21. 6. o 16:05 hod.: Správy zo Svätej zeme

Udalosti zo Svätej zeme, informácie o živote miestnych kresťanských komunit, spravodajstvo z miest spojených so životom Ježiša Krista.

Streda 22. 6. o 18:00 hod.: Festival rodín v Ríme

Priamy prenos zo Svetového stretnutia rodín.

Štvrtok 23. 6. o 10:15 hod.: Peter medzi nami (Starostlivosť o spoločný dom a kontemplatívny postoj)

Svätý otec František pri generálnej audiencii pokračoval v cykle katechéz na tému „Uzdraviť svet“. V siedmej časti nazvanej „Starostlivosť o spoločný dom a kontemplatívny postoj“ sa zamerával na postoj starostlivosti.

Piatok 24. 6. o 21:45 hod.: Poznačení Bohom – Svätá Anna Katarína Emmerichová (film)

Anna Katarína Emmerichová. Žena, ktorá nám sprostredkovala život Ježiša Krista. Rehoľníčka obdarovaná nadprirodzenými schopnosťami. Mystička, ktorá nosila na svojom tele Kristove utrpenie. Dokument nahliada do života tejto blahoslavenej sestry, ktorá obetovala svoje utrpenie za spásu iných.

Sobota 25. 6. o 20:30 hod.:

Don Camillo, Monsignor,... ale nie príliš (4/5) (film)

Po odchode Don Camilla a jeho komunistického oponenta Peponeho sa malá dedinka Brescello stáva oázou pokoja. Aspoň do okamihu, kým sa dedinčania nerozhodnú zbúrať starú kaplnku, aby na jej mieste postavili nové byty.

Nedeľa 26. 6. o 15:30 hod.: Na tónoch vďačnosti

V relácii Na tónoch vďačnosti chceme zahrat' a zaspomínať si na tých, ktorí slávia životné jubileum, alebo tých, ktorým chceme prejaviť vďaku za ich pomoc a príklad.

Liturgická čtení

Nedeľa 26. 6. – 13. nedeľa

v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19,16b.19–21
 Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11
 Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)
 2. čt.: Gal 5,1.13–18
 Ev.: Lk 9,51–62

Pondělí 27. 6. – nezávazná památka sv. Cyrila Alexandrijského

1. čt.: Am 2,6–10.13–16
 Ž 50(49),16bc–17.18–19.20–21.22–23
 Odp.: 22a (*Uvažte to, kdo zapomináte na Boha!*)
 Ev.: Mt 8,18–22

Úterý 28. 6. – památka sv. Ireneje

1. čt.: Am 3,1–8; 4,11–12
 Ž 5,5–6.7.8
 Odp.: 9a (*Veď mě ve své spravedlnosti, Hospodine!*)
 Ev.: Mt 8,23–27

večer:

1. čt.: Sk 3,1–10
 Ž 19(18),2–3.4–5
 Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
 2. čt.: Gal 1,11–20
 Ev.: Jan 21,15–19

Středa 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1–11
 Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9
 Odp.: 5b (*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*)
 2. čt.: 2 Tim 4,6–8.17–18
 Ev.: Mt 16,13–19

Čtvrtek 30. 6. – nezávazná památka Svatých prvomučedníků římských (v olomoucké arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení olomoucké katedrály)

1. čt.: Am 7,10–17
 Ž 19(18),8.9.10.11
 Odp.: 10b (*Hospodinovy výroky jsou pravdivé, všechny jsou spravedlivé.*)
 Ev.: Mt 9,1–8

v olomoucké arcidiecézi:

1. čt.: 1 Král 8,22–23.27–30
 (nebo jiné z Lek. V)
 Ž 84(83),3.4.5+10.11
 Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupů!*)
 Ev.: Mt 16,13–19 (nebo jiné z Lek. V)

Pátek 1. 7. – ferie

1. čt.: Am 8,4–6.9–12
 Ž 119(118),2.10.20.30.40.131
 Odp.: Mt 4,4 (*Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.*)
 Ev.: Mt 9,9–13

Sobota 2. 7. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Am 9,11–15
 Ž 85(84),9.11–12.13–14
 Odp.: srov. 9 (*Hospodin mluví svému lidu o pokoji.*)
 Ev.: Mt 9,14–17

BREVIÁŘ PRO LAIKY

18. – 25. ČERVENA 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 6.		PO 20. 6.		ÚT 21. 6.		ST 22. 6.		ČT 23. 6.		PÁ 24. 6.		SO 25. 6.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1754	1975	1181	1311	1396	1570	772	870	1653	1870		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1755	1975	1182	1312	1396	1570	772	870	1653	1870		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1397	1570	773	871	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	813	914	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1756	1977	1186	1317	1397	1571	773	871	1654	1871		
Antifona k Zach. kantiku	701	791	1155	1284	1780	2001	1186	1317	1397	1571	774	872	1384	1551		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1757	1977	1186	1317	1398	1571	774	872	1655	1872		
Závěrečná modlitba	701	791	1156	1284	1392	1565	1393	1566	1398	1572	774	873	1384	1551		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1264	1402	1264	1402	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1398	1572	775	873	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1265	1403	1265	1403	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1399	1572	775	873	1236	1372		
Závěrečná modlitba	701	791	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1398	1572	774	873	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 18. 6.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1760	1981	1394	1567	768	866	776	874	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1395	1568	769	866	776	875	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1751	1971	769	867	776	875	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1763	1983	1395	1568	771	869	778	877	810	911
Ant. ke kant. P. M.	701	791	701	791	1164	1294	1780	2001	1395	1569	771	869	779	877	702	792
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1764	1984	1395	1569	771	869	779	877	811	911
Záv. modlitba	701	791	701	791	1165	1295	1392	1565	1396	1569	774	870	774	873	702	792
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1238	1374	1242	1379	1238	1374

